

slăbiciunea acesteia pentru el. Kiss Csaba (*Stusz*), dimpotrivă, își asumă cu un fals curaj, o identitate care îi este complet străină, plătind cu viața. În rolul *Bucătarului*, Ács Tibor, actor, și el, din prima linie al trupei, ne-a apărut ca un bărbat îmbătrânit în rele, un iubăreț ușor ridicol, destul de interesant și el, ca toți din această faună dezgustătoare, *Predicatorul*, preotul devenit, din necesități de război, un țaran-negustor, are în interpretarea foarte exactă și fără înflorituri inutile a lui Hajdu Géza o pondere însemnată în economia spectacolului. La fel se petrec lucrurile și cu Yvette, căreia tânăra Sólyom Katalin îi conferă nuanțe de mare finețe, atât în partea întâi, ca prostituată, cât și în partea a doua, ca văduvă a colonelului: urâțită, roasă de boli, dar având atuu banilor moșteniți de la bătrânul... păcălit.

Talentatul Dobos Imre, în cele câteva replici, dovedește mereu că este o prezență importantă, indiferent de dimensiunile rolului. Mențione aparte merită tinerii actori Orban Attila și Kardos M. Róbert, care au interpretat cu o detașare specifică teatrului brechtian – așa cum ne imaginăm noi că ar fi – rolurile, deloc simple, ale soldaților duri, agresivi, dar mărginiți, ușor de manipulați, chiar lași, capabili de trădare, dar, mai ales sătui de război nesfârșit, în care „păduchii sunt singurele ființe vii care-i iubesc”.

Spectacolul nu face săli mereu pline, dar cei prezenți în sală apreciază soliditatea spectacolului, mesajul său pacifist limpede, jocul dăruit al actorilor. Și pleacă mulțumiți, solidari cu trupa teatrală care mai încearcă și altceva, care caută, care adaugă la cele știute, lucruri noi. Și, desigur, nu în ultimul rând apreciază modernitatea neostentativă a spectacolului, frumusețea imaginilor, seriozitatea apropierei de piesa lui Brecht.

Teatrul de Stat Oradea, Trupa „Szigligeti” – Mutter Courage de Bertolt Brecht. Traducerea: Nemes Nagy Agnes. Dramaturg: Budaházi Attila. Regia: Parászka Miklós. Scenografia: Bölöni Vilmos. Muzica: Paul Dessau. Dirijor: Ari Nary Sándor. Distribuția: Csiky Ibolya (Premiile „Poor Lili” și „Szentgyorgyi Istvan”, premiu pentru interpretare), Laczó Júlia, Madarász Lóránt, Molnos András Csaba, Kiss Csaba, Hajdu Géza, Ács Tibor, Sólyom Katalin, Kardos M. Róbert, Orbán Attila, Medgyesfalvy Sándor, Dobos Imre, Dimény Levente, Kovács Levente jr., Molnos András Csaba, Meleg Vilmos, Moszorzák Attila, Csatlós Lóránt. Orchestra: Bai Attila, Gyárfás Levente, Szabó István, Varga Imre. Data premierei: 15 ianuarie 2003.

Cabaret

Cu aluzie, desigur, la binecunoscutul... „pacient englez”, autorul scenariului acestui *Cabaret*, Mircea Chirilă (gazetar și umorist), deosebit de apreciat în Bihor), imaginează o suită de întâmplări hazlii, desigur, legate de soarta absolut specială a „pacientului român”. De fapt, românul, așa cum îl vede autorul, este un pacient perpetuu, indiferent în ce domeniu lucrează, „activează” sau ... se tratează. Ideea prețioasă, așa cum o simțim cu toții, iar gazetarul o simte încă mai acut, ar fi că, într-o lume bolnavă ca a noastră, toți suntem niște amărâți de pacienți. Iar dacă ne vine ideea să ne internăm, ne vom prezenta la poarta spitalului cu un sac plin cu tot ce ne-ar trebui acolo: medicamente, farfurii, tacâmuri, vată, seringi, feșe, etc. Și, nu în ultimul rând, banii destinați șpagilor, bacșișurilor pe care le așteaptă toți, de la portar, la domni doctori (ideea simpatică, de altfel, a regizorului, a fost să aducă un doctor cu un halat ale cărui buzunare sunt compartimentate pe dolari și pe lei, ba chiar și pe euro, un buzunărel nou nouț.)

Autorului (prezent săptămânal cu articole acide în „*Bihoreanul*”) nu-i scapă nimic: sănătate, vămi, învățământ, șpagi, compromisuri, NATO, rromi, cu țigăniile de rigoare, alcool, droguri, sărăcia lucie a pensionarilor (doi frați bătrâni ies pe

rând la plimbare și la cozi, având o singură proteză, pe care o poartă amândoi), medicamente compensate, etc.

Un *Cabaret* rămâne totuși – cum mai spuneam și anul trecut cu aceeași ocazie – un cabaret: în care, printre momente de râsu-plânsu, fete frumoase dansează bine, spre deliciul unui public destins și vizibil încântat.

Mai sunt, e drept, și câteva momente slăbuțe, unele vulgarități mai puteau fi estompate, dar, una peste alta, spectacolul amuză și nu numai: pentru că – așa cum o făceau pe vremuri bancurile politice – pune pe gânduri: ăștia suntem noi, domnule? Aștia!

Spectacolul are și o poantă foarte bună, pe care spectatorii, uimiți, o descoperă numai la aplauze. Actorul Petre Ghimbășan (excelent, de altfel) este dublat de dansatorul profesionist Gabi Blodoi. Acesta, semănând perfect cu actorul, îmbrăcat identic în scenele-cheie cu el, dansează, desigur, bate step ca un profesionist. Publicul, încântat să descopere de-abia în final... poanta: proza fusese jucată de Ghimbășan, iar dansurile executate de Blodoi. În plus, dublura perfectă mai poate însemna și multiplicarea la nesfârșit a bieților pacienți.

O mână de actori foarte buni și iubiți de publicul orădean joacă și nu păcălesc, cu poftă și plăcere, o suită de personaje din lumea noastră imediată, spre deliciul publicului: Paula Chirilă, Petre Ghimbășan, Daniel Vulcu (care semnează și regia spectacolului), Adi Matic, Alexandru Rusu, Richard Balint, Șerban Borda și studenta (cu promițătoare calitate scenice) Linda György.

Teatrul de Stat Oradea în colaborare cu Teatrul de Revistă din Deva, Trupa „Iosif Vulcan” – Pacientul român. Scenariul: Mircea Chirilă. Regia: Daniel Vulcu. Scenografia: Oana Cernea. Coregrafia: Annamaria Kiss. Ilustrația muzicală: Mircea Horvath, Gabriel Ionuț, Gabriel Băruța. Distribuția: Paula Chirilă, Linda György, Petre Ghimbășan, Daniel Vulcu, Adi Matic, Alexandru Rusu, Richard Balint, Șerban Borda. Dansatorii: Liliana Contraș, Elena Guga, Tuța Bondor, Ramona Trif, Andreea Balázs, Emese Balla, Gabi Blodoi. Data premierei: decembrie 2002.

Foto: Vasile Gheorghiu